

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Dáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **Ing. P. B.**, proti žalované **Masarykově univerzitě**, se sídlem Žerotínovo náměstí 617/10, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektora Masarykovy univerzity ze dne 20. 10. 2011, č. j. MU-PS/18261/2011/15225/PřF,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 11. 1. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by byl zrušen bod č. 1 rozhodnutí rektora žalované ze dne 20. 10. 2011, č. j. MU-PS/18261/2011/15225/PřF, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy.

II. Stručné shrnutí průběhu správního řízení

[2] Dne 15. 8. 2011 byl žalobci na základě ustanovení § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (dále jen „zákon o vysokých školách“) rozhodnutím děkana Přírodovědecké fakulty, č. j. MU-PS/12733/2011/15225/PřF, vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia ve výši 15.000 Kč. Poplatek byl vyměřen za období 13. 7. 2011 – 12. 1. 2012.

[3] Dne 19. 9. 2011 podal žalobce žádost o přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí. Svou žádost odůvodnil zejména tím, že jeho studium musí být posuzováno jako tzv. další studium, neboť dne 29. 5. 2008 úspěšně ukončil čtyřletý bakalářský studijní program Stavební inženýrství a poté úspěšně ukončil dvouletý navazující magisterský studijní program a byl mu udělen titul inženýr; je tedy absolventem ve smyslu ustanovení čl. 2 odst. 5 přílohy č. 6 ke Statutu Masarykovy univerzity. Další studium v bakalářském programu Geologie by mělo být posuzováno podle ustanovení § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách. Žalobce trval na názoru, že pro stanovení poplatku za delší studium v dalším studiu se posuzuje doba odstudovaná výhradně v dalším studiu, nikoli ve studiích předchozích.

[4] Dne 11. 11. 2011 rozhodl rektor žalované o potvrzení rozhodnutí děkana o vyměření poplatku za prodlouženou dobu studia a zároveň snížil oba poplatky na částku 10.000 Kč. Bylo zdůrazněno, že studentům v dalším studiu (absolventům) je nutné do celkové doby studia počítat dobu všech studií odstudovaných v bakalářských nebo magisterských studijních programech ukončených jinak než řádně dle ustanovení § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3 zákona o vysokých školách, která nejsou souběžná se studiem v aktuálním studijním programu. V tomto smyslu je zcela irrelevantní, zda student naplňuje takto stanovené podmínky již po uplynutí standardní doby studia nebo až po překročení standardní doby zvětšené o jeden rok.

[5] Proti tomuto rozhodnutí rektora žalované podal žalobce správní žalobu.

III. Obsah žaloby

[6] Žalobce považuje rozhodnutí za nezákonné, neboť mu jako absolventovi byl v dalším studiu vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia opakovaným započítáním doby dřívějších neúspěšných studií, která již byla žalobci započítána do předchozího absolvovaného studia.

[7] Žalobce zmiňuje, že ustanovení právní normy nemůže být chápáno samoúčelně; v tomto případě pouze jen za účelem maximalizace inkasa poplatků. Není totiž účelem poplatků za delší studium postihovat opakovaně ty studenty dalšího studia, kteří studují v dalším studiu řádně a své břemeno poplatků za předešlé studijní neúspěchy již plně nesli vyměření poplatků v předchozím absolvovaném studiu.

[8] Žalobce se domnívá, že ustanovení § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách zpoplatňuje mimo jiné prodlouženou dobu studia v dalším studiu, přičemž v této oblasti částečně odkazuje na ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách, avšak za jasné vymezených podmínek; tzn. že na další studium se nevztahují všechna direktiva ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách.

[9] V rámci posuzování odstudované doby absolventa v dalším studiu zavádí ustanovení § 58 odst. 4 jasně definovaný institut „celkové doby dalšího studia“, do které se s odkazem dle ustanovení § 58 odst. 3 sice započítávají doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských programech, které byly ukončeny jinak než řádně, avšak splňující atribut dalšího studia.

[10] Podle žalobce se tedy do celkové doby dalšího studia započítávají všechna aktuální, přestupná a neúspěšná studia pouze v rámci dalšího studia, tj. po datu posledního úspěšně absolvovaného studia.

[11] Na podporu svých tvrzení poukazuje žalobce na praxi jiných vysokých škol, České zemědělské univerzity v Praze a Kalovy univerzity.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

[12] Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě ze dne 24. 2. 2012 navrhla, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

[13] Žalovaná je toho názoru, že zákon o vysokých školách v ustanovení § 58 odst. 4 upravuje (v rámci hypotézy a dispozice) předpoklady pro vyměření poplatku za prodlouženou dobu studia v dalším studiu a současně v jeho poslední větě odkazuje na podrobnosti jeho vyměření, které je upraveno v ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách.

[14] Pole žalované zákon o vysokých školách nikde nestanoví, že úspěšným absolvováním jednoho studijního programu se na předchozí studia ukončená jinak než řádně hledí jako na studia ukončená řádně. Žalovaná je toho názoru, že zavedení tohoto principu by bylo v rozporu s důvodem zavedení poplatků za studium. Samotné právo na vysokoškolské vzdělání není Listinou základních práv a svobod nahlíženo jako nepodmíněné a rozhodnutí o tom, za jakých podmínek je toto právo realizováno, je v dispozici zákonodárce.

[15] Způsob výkladu zákona o vysokých školách vyjádřený v normách jiných veřejných vysokých škol není dle názoru žalované nepochybnou zárukou správnosti. Žalovaná postupuje výhradně podle zákona o vysokých školách a také dle svého vlastního statutu, který byl schválen a je registrován u Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

[16] Dne 12. 4. 2012 se žalobce vyjádřil k vyjádření žalované replikou. V ní se velmi důkladně zabýval systematickým, jazykovým a logickým výkladem ustanovení § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách a uvedl, že trvá na svém právním názoru vyjádřeném již v žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

[17] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu

správního a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 soudního řádu správního.

[18] Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního bylo rozhodnuto o věci samé bez jednání.

[19] Na úvod se soud zabýval otázkou pasivní legitimace. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„osoba žalovaného není určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako se žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně žalobce v žalobě jako žalovaného označil. Zvláštní usnesení se o tom nevydává,“* (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).

[20] K označení žalované v podané žalobě (Masarykova univerzita v Brně) za vhodné uvést, že v posuzovaném případě je žalovanou Masarykova univerzita, nikoli Masarykova univerzita v Brně. Přesný název „Masarykova univerzita“ vyplývá z přílohy 1 k zákonu o vysokých školách, kde u některých škol je používán dodatek ve formě sídelního města vysoké školy, např. Univerzita Karlova v Praze nebo Univerzita Palackého v Olomouci, ale u jiných nikoli – např. právě pouze Masarykova univerzita. Stejně tak ustanovení § 1 zákona č. 50/1919 Sb., kterým se zřizuje druhá česká universita, uvádí „V Brně se zřizuje československá státní ‚Masarykova universita‘ o čtyřech fakultách: právnické, lékařské, přírodovědecké a filosofické.“

[21] Navíc je třeba konstatovat, že žalovanou je Masarykova univerzita, jakkoliv je přezkoumávané rozhodnutí rozhodnutím rektora Masarykovy univerzity. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 86/2008-52). Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách je rektor samosprávným akademickým orgánem veřejné vysoké školy a podle ustanovení § 10 odst. 1 téhož zákona je v čele veřejné vysoké školy rektor, který jedná a rozhoduje ve věcech školy, pokud zákon nestanoví jinak. Do kompetence rektora jako nejvyššího představitele veřejné vysoké školy tedy náleží vše, co zákon o vysokých školách nesvěřil jinému orgánu. Podle ustanovení § 6 odst. 1 písm. e) zákona o vysokých školách do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy patří zejména rozhodování o právech a povinnostech studentů.

[22] Dále se soud zabýval smyslem a účelem poplatků za studium, neboť žalobce namítal, že poplatky nesmí být chápány samoúčelně pouze jako zdroj příjmů vysokých škol; zároveň velmi obecně namítal, že je mu upřeno právo na vzdělání.

[23] Ustanovení čl. 33 Listiny základních práv a svobod ve svém 1. odstavci zakotvuje právo každého na vzdělání s tím, že právo na bezplatné vzdělání na vysokých školách je omezeno schopnostmi občana a možnostmi společnosti. Otázka zpoplatnění vysokého školství vždy rozdělovala veřejnost; kompromisní přístup k této otázce vyústil v roce 1998 k přijetí novinky v právní úpravě vysokého školství ve formě poplatků spojených se studiem. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že poplatky spojené se studiem nejsou v rozporu s ústavně zakotveným právem na bezplatné vzdělání na vysokých školách. Zákon

přitom stanovil poměrně restriktivně a taxativně čtyři druhy poplatků spojených se studiem (poplatek za úkony spojené s přijímacím řízením, poplatek za delší studium, poplatek za další studium a poplatek za studium cizinců studujících v cizím jazyce) i limity pro jejich výši.

[24] Předmětem sporu se stal poplatek za delší studium, nicméně nikoli za prodloužení běžného prvního studia, ale za prodloužení studia, které je zároveň dalším studiem, neboť žalobce je již absolventem jiného magisterského studijního programu.

[25] Jádrem sporu spočívá v interpretaci ustanovení § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách. Dle žalované se do celkové doby dalšího studia započítávají všechna předchozí studia, která byla ukončena jinak než řádně, nicméně dle žalobce pouze všechna další studia, která byla ukončena jinak než řádně.

[26] Ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách upravuje tzv. poplatek za delší studium: Studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu; do doby studia se započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Od celkové doby studia vypočtené podle tohoto odstavce se však nejdříve odečte uznaná doba rodičovství.

[27] Podstatná je část věty za středníkem, podle které se do doby studia započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou.

[28] Ustanovení § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách upravuje druhý typ poplatku – tzv. poplatek za další studium I zde se ovšem počítá s možností, že toto další studium přesáhne standardní dobu a stane se z něj zároveň studium delší. Z ustanovení § 58 odst. 4 věty druhé zákona o vysokých školách vyplývá, že pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, stanoví veřejná vysoká škola poplatek za studium podle odstavce 3.

[29] Existuje tedy rozdíl mezi právním režimem běžného delšího studia a dalšího delšího studia. V případě běžného studia může student studovat bez vyměření poplatků standardní dobu studia zvýšenou o jeden rok; zatímco v případě dalšího studia pouze standardní dobu studia. Tím je další studium určitým způsobem znevýhodněno. To je ostatně i v souladu s účelem této právní úpravy, jež má studenty motivovat, aby si pečlivě vybrali svou první vysokou školu a tu také řádně a včas dostudovali. Další studium je považováno za jakýsi nadstandard, který jde nad rámec možností společnosti (ve smyslu čl. 33 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a může být vysokou školou zpoplatněn.

[30] Na základě jazykového výkladu ovšem nelze dospět k žádné jiné odlišnosti těchto dvou právních režimů. Žalobce sám používal zejména logický výklad využívající strukturu právní normy (hypotéza – dispozice – sankce).

[31] Hypotéza právní normy, jež byla na žalobce aplikována, je obsažena v ustanovení § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách a zní takto: „Studuje-li absolvent bakalářského nebo magisterského studijního programu v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu a pokud celková doba dalšího studia překročí standardní dobu studia, [...]“. Na tuto hypotézu je pak navázána dispozice, obsažená v ustanovení § 58 odst. 4 zákona o vysokých školách, s odkazem na odst. 3 téhož paragrafu, který říká: „[...] stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu podle ustanovení § 58 odst. 2 zákona o vysokých školách.“

[32] Soud se zabýval otázkou, zda vůbec byla naplněna hypotéza této právní normy. Pro zodpovězení této otázky je ovšem nutné vyložit pojem „celková doba dalšího studia“ použitý v ustanovení § 58 odst. 4 věty druhé zákona o vysokých školách. Otázkou totiž bylo, zda se do celkové doby dalšího studia započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně, nebo pouze doby všech dalších předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně.

[33] Z ustanovení § 58 odst. 3 věty za středníkem zákona o vysokých školách ovšem vyplývá, že se do doby studia započtou též doby všech předchozích studií v bakalářských a magisterských studijních programech, které byly ukončeny jinak než řádně podle § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3, přičemž období, ve kterém student studoval v takovýchto studijních programech a v aktuálním studijním programu souběžně, se do doby studia započítávají pouze jednou. Samotná definice pojmu „celková doba dalšího studia“ není předchozí hypotézou nijak zúžena pouze na dobu všech předchozích studií, které byly ukončeny jinak než řádně, ale zároveň až po úspěšném ukončení předchozího studia.

[34] Zjednodušeně řečeno; z ustanovení § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách nelze explicitně vyvodit (jazykovým ani logickým výkladem), že úspěšné absolvování studia „maže“ historii dřívějších neúspěšně ukončených studií, jež se započítávají do doby studia rozhodné pro vyměření poplatku.

[35] Na závěr soud přistoupil ještě k teleologickému výkladu, kde si vypomohl důvodovou zprávou k zákonu o vysokých školách. V té se udává, že „významným novým prvkem je však návrh na zavedení školného na veřejných vysokých školách (na vyšších odborných školách již bylo zavedeno výše zmíněnou novelou školského zákona). Placení školného by mělo především motivovat studenta k uvážení, kvalitnímu studiu bez zbytečných průtahů a do určité míry přispět k jeho emancipaci ve vztahu k vysoké škole. Pro výši školného je navrženo rozpětí, odvozené od průměrné částky vynakládané na jednoho studenta ze státního rozpočtu za rok. Maximální výše školného je navržena tak, aby zachovala přístup k vysokoškolskému vzdělání každému, kdo má dostatek předpokladů, vůle a odhodlání je získat. Vysoká škola musí alespoň třetinu vybraného školného vkládat do stipendijního fondu.“

[36] Ačkoli školné nakonec zavedeno nebylo a do zákona se dostaly pouze poplatky za studium, rozhodně lze (i z této důvodové zprávy) dovodit, že poplatky mají především studenta motivovat. Nemají tedy sankční charakter.

[37] Jestliže žalobce spatřuje v rozhodnutí nezákonnost, neboť mu jako absolventovi byl v dalším studiu vyměřen poplatek za prodlouženou dobu studia opakovaným započítáním doby dřívějších neúspěšných studií, která již byla žalobci započítána do předchozího absolvovaného studia, v čemž spatřuje prvky určitého dvojitého přičítání jedné a téže negativní okolnosti, které je dle něj zakázáno, pak je třeba uvést, že tomu tak není. Zákaz dvojího přičítání se uplatní pouze pro oblast trestního práva, popř. trestního práva správního; poplatky za studium ale nemají sankční charakter (nejsou trestem). Doba nedokončeného studia může být žalobci započítávána ve všech jeho dalších studiích – samozřejmě za předpokladu, že se v budoucnu opět nezmění právní úprava.

[38] K argumentaci správní praxí jiných vysokých škol je třeba říci, že jejich interní předpisy nejsou pro posouzení dané věci relevantní; mohou však pomoci při výkladu samotného zákona o vysokých školách jako podpůrný prostředek.

[39] Normativní význam má ale pouze zákon o vysokých školách a interní předpisy Masarykovy univerzity. Soud se tedy musel zabývat otázkou, zda příloha č. 6 Statutu Masarykovy univerzity je v souladu s ustanoveními § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách. K zodpovězení této otázky mohly interní předpisy jiných vysokých škol posloužit pouze podpůrně.

[40] Je pravdou, že ze všech dokumentů, které žalobce soudu předložil, vyplývá, že praxe těchto vysokých škol je odlišná od postupu žalované. Z dokumentu nazvaného „Postup ve věci poplatků spojených se studiem“ České zemědělské univerzity v Praze výslovně vyplývá, že se do celkové doby studia započítávají pouze ta neúspěšně ukončená studia, která byla ukončena po datu posledního úspěšně absolvovaného studia. Ke stejnému závěru lze dospět výkladem čl. 3 odst. 2 směrnice rektora Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně č. SR/4/2010 ze dne 15. 2. 2010. Tento článek na danou situaci dopadá a explicitně ji řeší.

[41] Nelze ale souhlasit s žalobcem, že by docházelo ke vzniku „právního partikularismu“. Veřejné vysoké školy jsou samosprávné orgány a zákon tak určitou míru odlišnosti mezi jednotlivými vysokými školami sám předpokládá. Správní praxe jedné vysoké školy se může lišit od jiné vysoké školy za předpokladu, že každá vysoká škola má jiné interní předpisy, zejména tedy statut ve smyslu ustanovení § 17 odst. 2 zákona o vysokých školách – samozřejmě pokud je tomu činěno v intencích zákona.

[42] Ustanovení čl. 4 přílohy č. 6 statutu Masarykovy univerzity stanoví, že poplatek za prodlouženou dobu studia je povinen platit student, který (a) studuje v bakalářském nebo magisterském studijním programu déle než je standardní doba tohoto studia zvětšená o jeden rok, (b) studuje v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu déle než je standardní doba tohoto studia a (c) studuje v navazujícím magisterském studijním programu déle než je standardní doba tohoto studia zvětšená o jeden rok.

[43] Ustanovení čl. 5 přílohy č. 6 statutu Masarykovy univerzity stanoví, že poplatek za další studium je povinen platit student, který (a) je absolventem bakalářského nebo magisterského studijního programu a studuje v dalším bakalářském nebo magisterském studijním programu, (b) studuje souběžně ve více bakalářských nebo magisterských studijních programech a celková doba studia přesáhla standardní dobu studia stanovenou pro ten z jeho souběžných studijních programů, který má nejdelší standardní dobu studia a (c) v průběhu studia řádně ukončil jeden ze souběžných studijních programů a v dalším z nich studuje.

[44] Základní pojmy pak vymezuje čl. 2 přílohy č. 6 statutu Masarykovy univerzity, podle kterého standardní doba studia se posuzuje ke konkrétnímu studijnímu programu samostatně a uvádí se v akademických letech. Standardní doba studia uvedená u akreditovaného studijního programu, do kterého je student zapsán, je standardní dobou jeho studia. Pro posuzování prodloužené doby studia se zjišťuje takzvaná celková doba studia, do které se započítávají všechny doby studia uskutečňované v bakalářských nebo magisterských studijních programech, které nebyly řádně ukončeny podle ustanovení § 45 odst. 3 nebo § 46 odst. 3 zákona o vysokých školách. Doba, po kterou bylo studium přerušeno, se nezapočítává. Pokud ve stejném období student studuje nebo studoval současně více studijních programů, započítává se toto období jen jednou.

[45] Jelikož soud dospěl k závěru, že z ustanovení § 58 odst. 3 a 4 zákona o vysokých školách nelze dovodit, že úspěšné absolvování studia „maže“ historii dřívějších neúspěšně ukončených studií, pak nezbývá než souhlasit s žalovanou v tom, že poplatky za studium byly vyměřeny na základě zákona a v souladu se statutem.

[46] Některé jiné veřejné vysoké školy tedy studenty, kteří úspěšně absolvují ať už bakalářské nebo magisterské studium zvýhodňují, neboť jim jejich historii neúspěšných studií „smažou“. Soudu se jeví tento způsob jako velmi vhodný, neboť studenty motivuje k dokončení jejich studií, což je v souladu s účelem dané právní úpravy, ale jestliže žalovaná takto nepostupuje a zákon takový postup nevyžaduje, pak nelze rozhodnutí žalované pro nezákonnost zrušit. Ostatní vysoké školy takto činit mohou, neboť stanovení výše poplatků spadá do jejich samostatné působnosti.

VI. Shrnutí a náklady řízení

[47] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo ze strany žalované k chybné aplikaci zákona o vysokých školách, popř. jiné nezákonnosti. Naopak s žalobcem uplatněnou argumentací se soud z důvodů uvedených shora neztotožnil, rozhodnutí rektora žalované proto nelze označit za nezákonné a vydané v rozporu s právními předpisy. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

[48] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Z těchto důvodů soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu